

II./2020

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegosova cesta 15, 1000 Ljubljana 2020

4. april 2020

1. PRESTRAŠENA NEVERNICA

Biljana Mijatović, 47 let, Srbija

Biljana je prvič molila, ko je kot dvajsetletna nevernica videla sorodnico, ki se je bojevala z nadnaravnimi silami. Za težavo je slišala od bratranca.

»Svetlani se je zmešalo,« ji je povedal bratranec. »Kaj pa se je zgodilo?« je vprašala Biljana.

Študirala je na univerzi in že nekaj časa ni videla Svetlane, čeprav sta bili sosedni v dvojčku v predmestju srbske prestolnice Beograda.

Bratranec ji je povedal, da Svetlana sliši glasove. Niso govorili ničesar pomembnega, vendar so bili del vsakdanjega pogovora. Glasove je slišal tudi Svetlanin mož, njuna triletna hči pa je čutila bolečine v želodcu. Bratranec pa je povedal še več. Svetlana je slišala trkanje po stenah in cviljenje. Povedala je, da se je skrčila na mišjo velikost in hodila po hiši kakor majhna oseba. Ko je hodila po mestu, se ji je zdelo, da brede po narasli vodi in jo srečujejo mimoidoči.

Zaskrbljena Svetlana je poiskala zdravniško pomoč. Dajali so ji zdravila, zaradi katerih je bila zaspana, ampak težav niso odpravili. Sorodniki so jo peljali v samostane, doma so jo obiskovali duhovniki. Neki duhovnik ji je eno Sveto pismo položil na glavo, drugega pa na stopala, da bi poskušal izgnati zle duhove.

Ko so minevali tedni, se Svetlana ni mogla več postaviti na noge in je ves dan ležala v postelji. Biljano je novica vznemirila, vendar ni vedela, kaj naj si misli. Ni verjela ne v Boga ne v Hudiča ne v ničesar nadnaravnega. Menila je, da mora Svetlana trpeti zaradi duševnih težav. Ker pa se ji je smilila, se jo je odločila obiskati.

Biljana je vstopila skozi odprta vhodna vrata. Svetlana je ležala v postelji in bila navdušena nad obiskovalko.

Vzkliknila je: »Nimam psiholoških težav! Žalostna sem, ker mi nihče ne verjame.« Jasno in razumljivo je opisala svoje nenavadne pripetljaje. »Zakaj moram jemati zdravila, ko sem zdrava?« je dejala. »Sem normalna, le zaradi zdravil spim ves dan. Potrebujem drugačno vrsto pomoči.«

Biljana je bila vse bolj prepričana, da Svetlana govori resnico. »Ali želiš, da molim zate?« je vprašala in bila presenečena nad svojimi besedami. »Hodim v krščansko cerkev in slišala sem, da Bog lahko pomaga v različnih razmerah. Kadar ničesar ne moremo narediti, lahko molimo.«

Biljana ni verovala v Boga, a se je v krajevni Krščanski adventistični cerkvi v Novem Beogradu udeleževala sobotnega bogoslužja. Hodila je tja, ker je iskala odgovore o smislu življenja.

Svetlana je sprejela ponudbo za molitev. Dejala je: »Da, hvaležna bi bila za molitev. Biljana se je vrnila domov je pokleknila. Rekla je: »Bog, če obstajaš, me zaščiti pred zlimi duhovi.« Med izgovarjanjem teh besed se je vprašala, zakaj kleči. Ni bilo normalno, da bi klečala, in je mislila, da morda izgublja razum. Vendar je molila naprej. »Prosim, pomagaj Svetlani. Zaščiti jo.« Naslednji dan je Biljana ob prihodu z univerze videla, da je Svetlana na nogah in čisti okna svoje hiše. Začudena se je ustavila. Bog je uslišal njeno molitev.

Svetlana se je osvobodila zlih duhov in je nikoli več ne vznemirjajo, Biljana pa je presrečna. Tisti trenutek je obljubila Bogu, kakor некоč Jakob: »Če bo Bog z menoj ter me ohrani na tej poti, ... tedaj mi Gospod bodi Bog.« (1 Mz 28,20)

Neko jutro se je Biljana zbudila z vero v srcu. Nič več ni dvomila o Bogu. Srce je izročila Jezusu in se krstila. Danes ima 47 let in je revizorka zavarovalnice in dejavna vernica cerkve v Novem Beogradu.

Pravi: »Pri misijonskem delu mi je bilo zelo tolažilno videti, kako Bog od otroštva vpliva na vsakega človeka. V svojih izkušnjah sem videla, kako Bog potrpežljivo in vztrajno deluje na vsakogar. Naj nam pomaga srečati ljudi, ki jih vodi, da bodo lahko slišali Besedo in odgovorili na njegovo vabilo k zveličanju.«

Biljana je vernica nove krajevne Krščanske adventistične cerkve v Novem Beogradu, ki bo prejela del daru trinajste sobote v tem četrletju, da bo kupila svoj molitveni dom. Shajati se je začela v najetem gledališču, ko je bila ustanovljena leta 1993, trenutno pa deli bogoslužne prostore z drugo krajevno cerkvijo v Beogradu. Hvala, ker boste velikodušno načrtovali dar za trinajsto soboto.

11. april 2020

EN ADVENTIST NA DESET TISOČ

Radenko Melović, 58 let, Srbija

Nikola Tesla, ki spada med najpomembnejše izumitelje v zgodovini, je Srb. Naredil je veliko odkritij na področju elektrike in magnetizma, njegovo ime pa uporabljajo za mersko enoto magnetne indukcije. Ko je Albert Einstein dobil Nobelovo nagrado, ga je novinar vprašal: »Kako je biti najpametnejši na svetu?« je odgovoril: »Vprašajte Nikola Tesla.« Električni avtomobil je imenovan po njem.

Za Radenka Melovića je bil odhod na šolanje odlična izkušnja. Starše je pustil v svoji vasi in se preselil v okoli 300 kilometrov oddaljeni študentski dom z 10.000 stanovalci v Beogradu. Rad se je zabaval in se ni veliko učil.

Prvo leto je minilo, izpitov pa ni opravil. Da ga ne bi izgnali iz študentskega doma, je za naslednje šolsko leto zamenjal smer. Drugo leto je minilo, in spet ni opravil izpitov. Radenko je postal polnoleten.

Minilo je tretje leto, ne da bi opravil kateri izpit. Namesto da bi se učil, se je zabaval. S prijatelji je popival in kadil. Priljubljenega dijaka so izvolili za predsednika študentskega sveta. Njegovo četrto leto se je zgodila nesreča. Njegova sestra je umrla pri porodu.

Radenko je bil potr. Njegova sestra je bila kakor angel v družini. Ni vedel, kaj naj naredi. Prvič v življenju je iskreno molil. Boga je prosil, naj mu pokaže pravo pot za njegovo življenje.

Med 10.000 stanovalci v študentskem domu je bila adventistka, po imenu Emilija. Kmalu po molitvi mu jo je prijatelj predstavil. Emilija je takoj začela govoriti o Bogu. Ni se želela pogovarjati o ničemer drugem. Radenku je povedala, da je adventistka sedmega dne. On nikoli ni slišal za adventiste.

Emilija ga je povabila, da gre z njo v cerkev v soboto. Radenko je poslušal pridigo. Ko je odhajal, ga je ustavil pastor za mlade. Vprašal ga je: »Ali bi radi proučevali Sveto pismo?«

Radenko nikoli ni bral Svetega pisma, zato se je dogovoril, da se bo v torek zvečer sešel s pastorjem za mlade. Ko sta končala začetni

študij, je Radenko doživel nekaj nenavadnega. Počutil se je, kakor da bi lahko poletel. Slišal je nauke, ki so potešili njegovo dolgo neizpolnjeno žejo.

Radenko in pastor za mlade sta se srečevala teden za tednom za proučevanje Svetega pisma. Nato sta prišla do proučevanja o soboti. Radenko je bil pretresen, ker je v Svetem pismu sobota imenovana dan za počitek. Naslednji dan je šel k duhovniku dvakrat preverit glede dneva počitka.

»Ali veste, kdaj je Jezus vstal od mrtvih?« ga je vprašal duhovnik. »V nedeljo,« je odgovoril Radenko. »Zato praznujemo nedeljo,« je odvrnil duhovnik.

Radenko je pastору poročal o pogovoru z duhovnikom. Pastor je pojasnil, da Jezusova smrt in vstajenje nista spremenila desetih zapovedi. Četrta zapoved tudi pravi, da je sedmi dan sobota.

Radenko se je vrnil k duhovniku, vendar ga ni našel. Zato je svoje vprašanje zastavil drugemu duhovniku. Ta pa mu je odgovoril: »Naši sveti očetje so se odločili za nedeljo in ne dvomim o njihovem mnenju.« Odgovor ga je presenetil. Vprašal je: »Kdo pa ima večjo veljavo: Sveto pismo ali sveti očetje?« Duhovnik ni hotel odgovoriti.

Bilo mu je jasno, da je Sveto pismo večja veljava.

Danes je Radenko 58-letnik, poročen in ima univerzitetno diplomu. Ljubi Božji zakon. V Svetem pismu ima z modrim označevalcem podčrtano vrstico, ki mu jo je pastor prebral ob krstu: »Ta knjiga postave naj ne gre od tvojih ust, temveč jo premišljaj dan in noč, da bi si prizadeval delati po vsem, kar je pisano v njej; zakaj tedaj storiš uspešno svojo pot, tedaj ti pojde po sreči.« (Joz 1,8)

Emilija, njegova prijateljica iz študentskega doma, je bila presenečena in navdušena, ko je trideset let pozneje izvedela, da je seme, ki ga je posejala, padlo na rodovitna tla. Po srečanju z njim je zapustila študentski dom in izgubila sta stik drug z drugim.

Radenko verjame, da je bilo Emilijino poslanstvo njemu oznaniti evangelij. Povedal je: »Pravi čudež je bil najti enega adventista med 10.000 ljudmi. Ampak to je bil Božji odgovor, ko sem ga prosil, naj mi pokaže pravo pot v življenju.«

Radenko je starešina krajevne Krščanske adventistične cerkve v Novem Beogradu, ki bo prejela del daru trinajste sobote, da bo kupila

svoj molitveni dom. Shajati se je začela v najetem gledališču, ko je bila ustanovljena leta 1993, trenutno pa deli bogoslužne prostore z drugo krajevno cerkvijo v Beogradu. Hvala, ker boste velikodušno načrtovali dar za trinajsto soboto.

18. april 2020

3. VRNITEV V ŠOLO

Danijela Marinković, 41 let, Srbija

Prvi traktati v srbščini so bili natisnjeni v Hamburgu med letoma 1893 do 1896, čeprav v Srbiji še ni bilo krščenih adventistov.

Starši Danijele Marinković se niso šolali po srednji šoli in med njihovimi največjimi sanjami so bile, da bi hči diplomirala na univerzi. Ampak Danijela se je uprla, ker se ji je zdelo, da gre za nepravilno pričakovanje. Dejala je: »Ne odločata vidva, marveč jaz. S svojim življenjem bom naredila, kar bom hotela.«

Kljub temu pa je starše razveselila, ko se je vpisala na beograjsko univerzo za študij ruščine. Ker to ni bila njena prva izbira, je študirala s polovičnim srcem in kmalu odnehala.

Toda ni bila posebej zaskrbljena. Imela je 20 let in se je brez težav zaposlila v klicnem centru mednarodnega telekomunikacijskega podjetja.

V naslednjih letih se je poročila z adventistom in se ustalila. Z delom pa ni bila zadovoljna. Bilo je dolgočasno. Manjkali sta ji ustvarjalnost in razgibanost. Bala se je vsakdanjega enoličnega dela.

To pa se je končalo, ko je rodila sina. 29-letna mati zaradi treh let porodniškega dopusta ni hodila na delo. V tem času je veliko razmišljala. Ni si mogla predstavljati, da bi preostanek življenja preživela pri delu, ki bi jo dolgočasilo in pustilo neizpolnjeno. Začela je obžalovati, ko se je spomnila, da je nepremišljeno zapustila univerzo. Brez univerzitetne izobrazbe so bile zaposlitvene možnosti omejene.

Poleti pred iztekom porodniškega dopusta je Danijela s svojo družino obiskala očeta in njegovo novo ženo v Makedoniji. Njen oče se je po ločitvi znova poročil. Njena mačeha, psihologinja, je spodbudila Danijelo, naj nadaljuje študij.

»Zakaj se ne pripraviš na sprejemni izpit in se vpišeš na univerzo?«

»Toda imam otroka in družino ter hišo, za katero je treba skrbeti,« je ugovarjala Danijela. »Prav tako se moram vrniti v službo v klicnem centru.«

Ko sta se ženski dalje pogovarjali, je Danijela začela verjeti, da lahko uskladi dom, službo in predavanja. Prijavila se je na študij psihologije v Beogradu in se pripravila na sprejemni izpit. Univerza pa ga je razpisala na soboto.

Danijela je za pomoč prosila predsednika Krščanske adventistične cerkve v Srbiji. Ta je na univerzo napisal pismo, vendar je prispel odgovor: »Žal nam je, vendar ne moremo spremeniti datuma zaradi ene osebe.« Danijela je bila hudo razočarana. Univerza ji je bila videti nedosegljiva. O svoji težavi je pripovedovala sorodnici, dobro izobraženi ženski.

Dejala ji je: »To je preprosto. Vpiši se na univerzo, ki nima sprejemnega izpita na soboto. Po enem letu študija pa se prepisi na beograjsko univerzo.«

Danijela je našla univerzo v Novem Sadu, drugem največjem srbskem mestu, ki je sprejemni izpit razpisala na petek. Izpit je opravila.

Naslednje leto je bilo zelo naporno. Danijela je imela delo dva dni na teden. V soboto je častila Boga. Ob ponedeljkih je dan preživela na univerzi in se udeležila pouka. Druge dni je delala od 7:00 do 15:00 in se nato odpeljala na univerzo k pouku. Mati ji je pomagala paziti sina.

»Ves čas sem molila k Bogu in bila prepričana, da delam pravilno,« pravi Danijela. »Imela sem neko notranjo moč, ki me je gnala, da sem nadaljevala in opravljala izpite z najvišjimi ocenami.«

Po devetih mesecih je telekomunikacijsko podjetje med reorganizacijo odpustilo 10 odstotkov zaposlenih, približno 100 ljudi, med njimi tudi Danijelo. To se ji je zdelo kot blagoslov, ker je imela več časa za pouk in družino.

Po koncu prvega leta študija se je odločila, da se ne bo prepisala na beograjsko univerzo. Profesorji so namreč sprejeli njo in njeno prepričanje o soboti.

Denar se ni izkazal kot težava. Po odpustu z dela so se ji zboljšale ocene, univerza pa ji je podelila polno štipendijo. Poleg tega je našla poletno delo čiščenja stanovanj v Nemčiji.

Danijelini starši so bili ponosni, ko je leta 2018 diplomirala iz psihologije in potem dosegla še magistrsko stopnjo.

Danes ima 41 let in dela kot Adrina usklajevalka v begunskem središču za ženske v Beogradu. Rada ima svoje delo. Pravi: »Moje delo ni dolgočasno. Vesela sem bila, ko sem ga dobila. Je razgibano in ustvarjalno. To je vse, kar želim delati.«

Del daru trinajste sobote bo pomagal krajevni Krščanski adventistični cerkvi v Novem Beogradu kupiti lasten molitveni dom.

25. april 2020

NEPRIČAKOVANA SINOVA

Halina Pastuško, 65 let, Poljska

Maria Curie se je rodila 7. 11. 1867 v Varšavi na Poljskem. Z možem sta poleti 1898 odkrila element polonij (Po) in ga poimenovala po svoji domovini Poljski, potem pa še element radij (Ra). Skovala je izraz »radioaktivnost« in leta 1903 dobila svojo prvo Nobelovo nagrado za fiziko.

Prva ohranjena kuharska knjiga poljskih receptov je iz leta 1682, jedi pa imajo močan litovski, tatarsko-turški in nemški vpliv.

Halina na Poljskem se je odločila, da po rojstvu tretje hčere ne želi več otrok. Toda ko se je pri njenih 42 letih rodil vnuk, je obenem izvedela, da je sama že pet mesecev noseča.

Nosečnost je zbudila preplah pri zdravniku, zato je Halino opozoril, da se zaradi njene starosti otrok lahko rodi invaliden. Na Poljskem pa takrat še niso imeli možnosti za vzgojo otrok s posebnimi potrebami. Zdravnik je predlagal splav in Halini dal telefonsko številko zdravnika, ki bi lahko opravil poseg.

Halina se je od doma poskušala dogovoriti za sestanek, vendar ni dobila odgovora. Predlog je opustila in se vrnila k računovodskemu delu na mestnem stanovanjskem oddelku v Rumiji.

Njen mož Vladislav je od hčere izvedel, da je žena poskušala poklicati zdravnika za splav, in stekel k njej v službo. Halina je dejala: »To je moja odločitev. Želim splav.« Vladislav je pokleknil in prosil: »Prosim, ne delaj tega.« Halina ga je vprašala, ali jo bo zapustil, če bo splavila. Odvrnil je: »Ne. Kar koli se bo zgodilo, te nikoli ne bom zapustil.« Halinino srce je bila ganjeno. »Prav, pa imejva tega otroka,« je dejala.

Zdrav dojenček Adam se je rodil čez tri in pol mesece. Halina je prvič spoznala, da se ljudje lahko motijo, četudi so še tako močno prepričani o svojem mnenju. Če Bog želi kaj doseči, bo izpolnil svoje načrte.

Spraševala se je, zakaj njen mož obiskuje Krščansko adventistično cerkev. Med komunizmom ni veliko razmišljala o Bogu. Ampak zdaj je čutila hvaležnost zaradi zdravega otroka in je hotela narediti nekaj dobrega za Boga. Odločila se je postati adventistka.

Brez moškega znanja je proučevala Sveto pismo z adventističnim pastorjem. Vladislava je presenetila s krstom na srečanju tabornikov.

Nekaj let je minilo in Halina se je vpisala na adventistični seminar na Poljskem, da bi dosegla visokošolsko izobrazbo. Med šolanjem je bila spodbujena poslušati moškega z Downovim sindromom, ki je govoril o težavah invalidov. Odločila se je napisati diplomsko nalogo o skrbi za invalidne otroke. Približno v tem času je srečala fizioterapevta, ki jo je v sirotišnici predstavil 10-letnemu invalidnemu dečku.

Halina je Davida takoj vzljubila. Dečka so zapustili že kot otroka in sirotišnica je neuspešno poskušala najti posvojiteljsko družino.

Halina se je pridružila vladnemu programu, ki družinam omogoča sirote odpeljati domov za konec tedna. Z možem sta Davida v petek popoldne pripeljala domov in ga v nedeljo zvečer vrnila v sirotišnico. Neki nedeljski večer se David ni hotel vrniti. Krčevito se je prijel za stol in glasno zajokal. Tudi Halina je jokala. Odločila se je posvojiti Davida.

Halina je zbrala družino, da bi ji povedala odločitev. Zamisli so nasprotovali vsi razen najmlajšega dvanajstletnega Adama. Po družinskem sestanku je staršem napisal prisrčno pismo. Zapisal je: »Ne glede na to, kako David lahko deluje, ga želim v naši družini za vselej.«

Halina se je odločila za predčasno upokožitev, da bi lahko ves čas namenila Davidu. Čeprav je bila sredi 50 let, je sodnica hitro potrdila posvojitvev. 2. julija 2009 je David prišel domov.

Nekaj mesecev po preselitvi je imel prvo operacijo na nogah. Izid je zdravnika razočaral in je opozoril, da fant nikoli ne bo hodil. Motil se je, ne glede na to, kako trdno prepričan je bil o svojem mnenju.

Če Bog želi kaj doseči, izpolni svoje načrte. David je imel še štiri operacije in danes hodi.

Sedemnajstletni David je živa priča za Boga. Ko družina gre ven, se mu ljudje čudijo. Zastavljajo veliko vprašanj, družina pa jim odgovarja. V zadnjem letu so razdelili 200 izvodov knjige Veliki boj.

David ljubi Sveto pismo in si je zapomnil več poglavij. Njegovo najljubše svetopisemsko besedilo je Ps 23. Povzema namreč njegovo življenje.

»Gospod je moj pastir, slabo se mi ne more goditi.«

Hvala za dar trinajste sobote leta 2017, ki je na Poljskem podprl ureditev televizijskega studia Upanje, ki predvaja evangelij poljsko govorečim ljudem.

2. maj 2020

SLABA ODLOČITEV

Mariuš Majkovski, 55 let, Poljska

Prva Krščanska adventistična cerkev na Poljskem je bila na ozemlju, ki danes pripada Rusiji. Leta 1888 sta se J. Laubhan in H. Škubovič s Krima preselila na takratno vzhodno Poljsko. Po njunem triletnem delu je bila ustanovljena krajevna cerkev Žarnovka v Volhiniji.

Po nekaj mesecih bogoslužij enkrat na teden na Poljskem je bilo sedem zapornikov pripravljenih za krst.

Tako kako in kje jih naj krstijo? Pastor Mariuš je imel zamisel. Zapornike bi lahko krstili v Baltskem morju na prihajajočem mladinskem taboru. Upravnika zaporja je prosil za dovoljenje, da jih izpusti za štiri dni – en dan za potovanje z vlakom do morja, dva dni za srečanje na taboru in en dan za vožnjo nazaj. Po poljskem zakonu lahko zaporniki, ki se dobro vedejo in so prestali dve tretjini kazni, za kratek čas zapustijo zapor.

Upravnik je šestim izmed sedmih zapornikov izdal posebno dovoljenje za pot v okoli 400 kilometrov oddaljeni Jaroslavec. Naslednji teden je pastor Mariuš prišel v zapor z nekaj verniki, da bi zapornike spremljali na železniško postajo.

Za krst je slišal še en zapornik Jurek in se tudi odločil krstiti. Ko je odslužil dve tretjini kazni, je dan prej odšel iz zaporja in se dogovoril, da se bo pridružil adventistični skupini potnikov na vlakcu.

Vožnja je bila vesela priložnost. Vernik cerkve je igral na kitaro, skupina pa je veselo prepevala krščanske pesmi. Vlak je pripeljal na postajo na delu poti, kjer naj bi Jurek vstopil. Vendar se ni prikazal.

V soboto so v Baltskem morju krstili šest zapornikov. Dva dni pozneje so pazniki in zaporniki presenečeni opazili vseh šest zapornikov. Stavili so, koliko jih bo pobegnilo.

Jurek pa se ni vrnil in za njegovo prijetje je bil izdan nalog. Ker ga je iskala policija, ni mogel dobiti službe. Z nekaterimi zločinskimi prijatelji se je skrival in povabil 17-letnega brata, da se jim pridruži.

Neki večer sta Jurek in njegov mlajši brat veliko popivala v mestnem parku Toru na severu Poljske. Mimo se je s kolesom peljala medicinska sestra in v bolnišnico nesla vrečo jabolk za sodelavce. Dva moška sta jo oropala, posilila in zadavila.

Po policijskem pregonu so Jurka in njegovega mlajšega brata zaprli. Pastorja Mariuša je dvajset let motila Jurkova zgodba. Bil je tako blizu krsta. Ko bi bil le stopil na vlak.

Neki dan se je vernica približala Mariušu v Lublinu na vzhodu Poljske, kjer je služil kot pastor. Povedala mu je, da se njena sestra družijo z nekdanjim zapornikom, ki potrebuje bivališče.

Povedala je: »Veliko ve o Svetem pismu. Ali mu kot cerkev lahko pomagamo?«

Pastor se je srečal s Tomkom. Veliko je vedel o Svetem pismu in je začel prihajati v cerkev. Adventist mu je dal stanovanje v najem.

Ampak Tomek je bil močno ogorčen na Boga. Med proučevanjem Svetega pisma v svojem stanovanju je pogosto izbruhnil v besu in preklinjal Boga.

Dejal je pastorku: »Verujete v Boga, ker imate dobro družino in življenje. Rodil sem se v neurejeni družini. Moj oče in bratje so bili zločinci. Mati je bila pijanka. Starejši bratje so mi pljuvali v juho. Eden me je redno posiljeval. Kako naj potem verujem, da je Bog dober?«

Mariuš se je vprašal, kako naj se odzove. Med nekim proučevanjem Svetega pisma je govoril o tem, kako lahko ena sama slaba odločitev uniči življenje. Razlago je povezal s spominom na Jurka.

Dejal je: »Tomek, vidiš, ta človek je bil blizu Boga. Toda ena napačna odločitev je uničila ne samo njegovo življenje, marveč tudi življenje njegovega mlajšega brata.«

Tomek je prebledel pogledal in divje zrl v pastorka. Ta se je prestrašil. Dva moška sta bila sama v stanovanju, pastor pa se je spomnil, da je bil Tomek zaprt zaradi umora.

Tomek je začel jokati. Dejal je med jokom: »To je neverjetno. O čem govorite?« je vprašal pastorka.

Tomek se je zazrl v pastorkove oči. »Jaz sem Jurkov mlajši brat,« je povedal.

Danes Tomek razmišlja o krstu in poskuša prenehati popivati. Njegov vpliv v rehabilitacijskem središču za alkoholike je še dva pripeljal do krsta. Njegov brat Jurek je še vedno v zaporu.

»Zgodba o Jurku kaže, da bi se morali, kadar ste blizu Bogu in vam govori, takoj odločiti in ne odlašati,« je povedal Mariuš. Navsezadnje Iz 55,6 pravi: »Iščite Gospoda, dokler ga morete najti, kličite ga, dokler je blizu.«

Mariuš pravi: »Del zgodbe je žalosten. Ampak to kaže tudi na Božjo moč in kaj lahko naredi v vašem življenju. Predstavljajte si, da bi se po 20 letih srečali z mlajšim Jurkovim bratom in ga poučevali o Bogu.«

Hvala za dar trinajste sobote leta 2017, ki je na Poljskem podprl ureditev televizijskega studia Upanje, ki predvaja evangelij poljsko govorečim ljudem.

9. maj 2020

NEPRIJAZEN PRIJATELJ NA FINSKEM

Lauri Herranen, 60 let, Finska

Etna.

Lauri Herranen je stal nekaj čas ob prijateljevem grobu v Mikkeliju na Finskem. Enako star prijatelj je umrl tri leta prej, ko je krvni strdek iz srca prispel v možgane.

»Lahko bi bil jaz v grobu,« je pomislil Lauri.

Začutil je notranji glas, ki je pravil: »Veš, kam vodi življenje, ki ga zdaj živiš. Ali si to resnično želiš?«

Petinštiridesetletni Lauri ni mogel odgovoriti na to vprašanje, vendar je iz dneva v dan odmevalo v njegovem umu: »Če boš umrl, veš, kaj se bo zgodilo s teboj. Če boš umrl, veš, kaj se bo zgodilo s teboj.« S strahom se je spomnil, da je kot otrok poslušal o drugem Jezusovem prihodu. Naučil se je, da bodo hudobni vrženi v goreči pekel. Ni imel krščanskih prijateljev in ni vedel, kdo bi poslušal o njegovih strahovih.

Zadeve so se poslabšale, ko je šel k zdravniku zaradi ušesne okužbe in so mu diagnosticirali še rak prostate. Zdaj je bila možnost za smrt zelo resnična. Zbral je pogum za pogovor s pastorjem krščanske verske skupnosti. Pastor je molil za odpuščenje Laurijevih grehov, in predlagal, da to naredi tudi sam Lauri.

Med molitvama se je v Lauriju nekaj zgodilo. Grehe je odložil pred križevno vznožje ter sta ga napolnila mir in veselje.

Začel je resno brati Sveto pismo. Presenečen je ugotovil, da je v Evangeliju po Luku sobota omenjena kot dan počitka. Trikrat je prebral Novo zavezo, da bi našel besedilo, da je sobota spremenjena v nedeljo, vendar ga ni mogel najti.

Približno tisti čas je krajevni Krščanski adventistični cerkvi zagledal v reviji oglas za evangeljska srečanja. Manj kakor leto dni pozneje se je pridružil cerkvi.

Laurijeva žena se ni strinjala z njegovim zanimanjem za Boga, zato je vložila tožbo za ločitev. Lauri se je čez nekaj let poročil z

adventistko Päivi in se preselil v rojstni kraj Lahti. Prizadeval si je najti način, da bi v njem oznanjal Jezusa. Po mnogih molitvah je odprl shrambo s hrano v krajevni Krščanski adventistični cerkvi Lahti.

"Finci so večinoma posvetovljeni, njihovo življenje pa je osredotočeno na materialne dobrine in posvetne užitke," pove Lauri. "V življenju nimajo prostora za Boga. Zato sem se vprašal: 'Kako bi jih lahko dosegli. Shramba s hrano je eden izmed načinov.'"

Med tistimi, ki pridejo v cerkev po hrano dvakrat na teden, so gradbeni delavci in starejši. Mnogo je Fincev, drugi pa so Rusi. Nekateri imajo finančne težave. Večina jih je osamljenih in iščejo prijateljstvo tako kakor Lauri, ko je hrepenel po krščanskih prijateljih za pogovor.

"V finski družbi se je težko pogovarjati z drugimi o osebnih zadevah, zlasti o veri," pove Lauri.

V začetku je shrambo s hrano obiskalo le nekaj ljudi. Po petih letih pa jih prihaja vsak ponedeljek in sredo po štirideset. Shramba s hrano je ganila več sto ljudi, krstil pa se je vsaj eden.

Shramba s hrano je privabila tudi nedejavne adventiste. Verniki, ki več let niso prihajali k bogoslužju, so se prostovoljno in počasi spet vključili v cerkveno življenje.

Šestdesetletni Lauri, ki ga uspešno zdravijo in je dobrega zdravja, se smrti ne boji več.

Pravi: "Zdaj je moje življenje v Jezusovih rokah in nestrpno čakam na njegov drugi prihod. Ne bojim se umreti."

16. maj 2020

NEVERNICA OZNANJA KRISTUSA

Riitta-Liisa Peltonen, 73 let, Finska

Finska je bila od 12. do 19. stoletja del Švedske, nato pa je postala del Ruskega carstva. Neodvisnost je dosegla med rusko revolucijo leta 1917. Ima približno 188.000 jezer, zaradi česar ima vzdevek »dežela tisočerih jezer«. Še en njen vzdevek je »dežela polnočnega sonca«. Na severu poleti sonce ne zaide, marveč sije stalno podnevi in ponoči.

Ima nekaj edinstvenih divjih živali, med drugim so to sivi volkovi, volkodlaki, losi, rjavi medvedi in labodi.

Finska je pri doseganju zlatih odličij najuspešnejša država v olimpijski zgodovini po prebivalcu. »Leteči Finec« Hannes Kolehmaninen je leta 1912 osvojil tri zlata odličja v metu kopja in teku v daljavo. Paavo Nurmi je v letih 1920, 1924 in 1928 osvojil skupaj devet zlatih odličij v teku na srednje in dolge proge.

V državi je bila najnižja izmejena temperatura leta 1999 v mestu Kittilä, in sicer minus 51,5 °C.

Na Finskem je več savn kakor avtomobilov.

Esko je bil star 63 let, ko je stopil v Krščansko adventistično cerkev v Piikkiöu na jugozahodu Finske. "Ne potrebujem hrane zase," je povedal vodji shrambe za hrano Riitta-Liisa Peltonen, ko je nabiral zelenjavo, meso in kruh. "To je za moje prijatelje."

Riitta-Liisa je nežno pogledala debelega moškega. Pri njem se je čutil vonj znoja in neoprane obleke. Po letih popivanja je imel hude težave z jetri. Njegove oči so bile prijazne.

"Ali ste kristjan?" ga je vprašala Riitta-Liisa. Esko je umaknil pogled. "Mhm," je odvrnil. "Mhm, imam svojo vero." Riitta-Liisa je razumela, da je nevernik, kakor so mnogi ljudje v zelo posvetni državi Finski, ki ima 5,5 milijona prebivalcev in le 4800 adventistov.

Esko je teden za tednom redno prihajal v cerkev v Piikkiöu, ki ima 7500 prebivalcev, nabirat živila za svoje prijatelje, zakonca z imenom Pasi in Krista. Riitta-Liisa je zvedela, da sta imela krovsko podjetje v bližnjem pristaniškem mestu Turku, vendar je posel propadel v hudih

časih med gospodarsko krizo. Da bi se tem sprijaznila, sta se vdala pijači.

Par je izrazil presenečenje, ko jima je Esko prinesel živila. "Kje si dobil hrano?" ga je vprašala Krista. "Pridita pogledat," je odvrnil. Par se ni odločil za to. Potem je poginil Eskov edini spremljevalec, ljubljeni pes. Starejši moški je bil tako potr, da ni mogel ostati sam v hiši. Prenočit je šel v hišo Pasija in Kriste.

Krista je bila presenečena, ker je molil pred večernim obrokom. Vprašala je: "Kako to, da moliš kot nevernik?" Tega še nikoli ni videla.

Radovedna zaradi Eskovih dejanj se je odločila cerkev preveriti sama. Moža je povabila, da bi jo spremljal. Da bi se opogumila, sta oba veliko popila. Komaj sta stala na nogah, ko sta v cerkvi čakala v vrsti za hrano. Par se je vrnil naslednji teden in še naslednje. Čez nekaj časa se je Krista začela zanimati za krščanske pesmi in duhovna sporočila, ki so jih podajali verniki ljudem, ko so nabirali hrano. Začela je obiskovati sobotna bogoslužja.

Esko je opazil njeno zanimanje in se nasmehnil. Tiho je dejal: "Zdaj je moje poslanstvo opravljeno." Kmalu potem je umrl ob koncu leta 2017. Krista pa je medtem nehala popivati in se krstila. Pasi je videl njeno spremembo in se je tudi sam izročil Jezusu.

"Našel sem vero," je dejal. Dogovoril se je za krst leta 2018 na adventističnem poletnem taboru.

Poročeni par je postal dejaven v cerkvi in sodeloval pri molitvenih srečanjih. Pasi kuha v cerkveni kuhinji za ljudi, ki pridejo v shrambo po hrano. Ogromna sprememba v njem je očitna vsem. Neki večer je med kuhanjem njegov obraz žarel od veselja. Naslednje jutro ga je Krista našla mrtvega v domači kuhinji. Imel je 51 let.

Pogreb je opravila Krščanska adventistična cerkev, služba je naredila velik vtis na njegovo širšo družino, ki se ga je udeležila.

Štiridesetletna Krista je danes dejavna v cerkvi, njena mati pa je začela obiskovati bogoslužje ob sobotah.

V petih letih po odprtju shrambe s hrano se je krstilo 10 ljudi.

Riitta-Liisa se zahvaljuje Bogu za vsak krst, morda pa je najbolj navdušena nad Eskom. Pravi: "Bil je nevernik, ki je prijatelje vodil h Kristusu. Bil je tako vesel, kadar so njegovi prijatelji začeli obiskovati cerkev. Nekoga je pripeljal v boljše življenje."

23. maj 2020

ZLI DUHOVI IN SMRT

Timo Flink, 45 let, Finska

Finska je več kakor v 86 odstotkih porasla z gozdom – bor, smreka in breza – zaradi česar je največje pogozdeno področje in največji pridelovalec lesa v Evropi.

Ljudski finski šport se imenuje pesapalo, nekoliko podoben bezbolu. Metalec vrže žogo navpično v zrak in jo mora zadeti med padanjem.

Lena se je med proučevanjem Svetega pisma v svojem stanovanju v finski prestolnici Helsinkiju naglo obrnila k prijateljema Aneli in Timu. "Imam slab občutek," je dejala. "Molimo."

Trije univerzitetni študentje so pokleknili. Tisti trenutek je visok temen lik priletel v dnevno sobo in prispel k Aneli. Mladenka je zakričala od groze, ko jo je temni lik hotel zgrabiti. Tim in Lena sta še resneje molila. Tedaj je v sobo prišla svetla figura in pregnala temno. Temna figura se je ustavila pri vratih in se poskušala vrniti, vendar je svetla figura preprečila vse njene poskuse. Po približno desetih minutah je temna figura obupala in odšla.

Ko se je v sobo vrnil mir, so pretreseni študentje obravnavali, kaj se je zgodilo. Lena je opisala boj med svetlo in temno figuro. Tim je videl le svetle in temne sence, ki so se vile mimo njega po tleh. Aneli ni hotela govoriti o tem, kar je videla. Študentje so pozneje izvedeli, da je napad potekal obenem s samomorom v bližnjem stanovanju.

"Zato sem imela tako slab občutek," je dejala Lena.

Aneli je prekinila molk in priznala, da se je v preteklosti ukvarjala s spiritizmom in da jo še vedno nadlegujejo zli duhovi. Pristavila pa je, da je bil Bog močnejši. Po napadu je sama v postelji videla, da svetla figura stopa v njeno sobo in sedi na postelji do zore. Napadi zlih duhov so prenehali, ko se je Aneli krstila v Krščanski adventistični cerkvi.

Tim se je prvič od blizu srečal z velikim bojem med Kristusom in Satanom. To pa ni bilo zadnjič.

Tim, ki je običajno dobro spal, se je neki večer zbudil z občutkom, da nekdo v temi nekdo strmi vanj. Potem je slišal glas: "Ne krsti se."

Tim je študiral za računalniškega programerja in se pripravljaj na krst v Krščanski adventistični cerkvi. Zrl je v temo. Ničesar ni mogel videti, vendar je zaznal nekogaršnjo navzočnost. Molil je in te navzočnost ni več čutil. Naslednji dan mu je Lena povedala, da je sinoči nekdo naredil samomor v bližini njegovega doma.

"Ali veš, kdaj?" je vprašal Tim. Vedela je. To je bilo natanko tedaj, ko se je prebudil. Nočno opozorilo ni preprečilo Timovega krsta in postal je adventistični pastor.

Njegove izkušnje z nadnaravnim in samomorom se niso ustavile. Neki dan se je s še nekaj adventističnimi pastorgi vkrcaj na trajekt za odhod na pastorsko konferenco na Švedskem. Tisto noč je bil nemiren. Potem ko je neuspešno poskušal zaspati, je začutil nenadno potrebo po molitvi. Skoraj takoj, ko je začel moliti, je slišal demonski smeh. Strahoten zvok je bil nepopisen, nekaj podobnega smehu manijakov. Tim je zaznal, da se dogaja nekaj slabega, vendar ni vedel, kaj. Dve uri je molil.

Pri zajtrku je k njemu stopil starejši pastor. Vprašal ga je: "Kaj se je dogajalo z vami ponoči? Sveti Duh mi je rekel, naj molim zate." Zbudil se je sredi noči in molil za Tima. Nato je k njemu med zajtrkom prišel še en pastor. Dejal je: "Ne veste, kaj se mi je zgodilo sinoči. Zbudil sem se in začutil, da moram zelo nujno na svež zrak. Ko sem stopil na krov, sem videl moškega, ki je nameraval skočiti v morje."

Pastor je moškega pripeljal nazaj na krov in ga eno uro prepričeval, naj se ne ubije. Trije pastorgi so primerjali čas svojih nočnih izkušenj in ugotovili, da so se vse dogajale hkrati.

Tim ima danes 45 let in je upravnik oddelka za stike z javnostjo v Krščanski adventistični cerkvi na Finskem. Tri srečanja s samomorom in nadnaravnim ima za dokaz, da je veliki boj med Kristusom in Satanom resničen.

Pravi: "Divja okoli nas. Spodbudno pa je, da je Jezus že zmagal. Nimamo se česa bati. Tudi pred temi nadnaravnimi in grozljivimi dogodki nas Jezus še vedno ščiti. Druga stran nam ne more ničesar."

30. maj 2020

POLO MAJICA, O KATERI SE GOVORI

Glenn Lie, 55 let, Norveška

Glenn primerja cerkev z letalom, ki ga pilotira Jezus, verniki pa so stevardese. Predlaga nekaj vprašanj za vaš sobotnošolski razred: Kako bi bilo videti, če bi bila naša cerkev letalska družba? Zakaj bi se ljudje odločili za polet z nami, ne pa za tekmeca, kot sta Materializemlet ali Neveralet? Kaj lahko naredimo?

Glenn se je oblekel v svojo najljubšo zeleno polo majico in stopil na podzemno železnico v norveški prestolnici Oslo. Petinpetdesetletni učitelj je upal, da bodo ljudje strmeli vanj. Ni mu bilo treba dolgo čakati.

Usedel se je nasproti elegantno oblečeni ženski, za katero je bilo videti, da je v zgodnjih šestdesetih letih. Pogledala je vanj in tudi v njegovo majico. Njene oči so se ustavile na njegovi majici. Na levem delu prsi so bile izvezene besede "Advent Airlines, Steward Glenn Lie" in podoba letala. Glenn ni rekel ničesar. Vedel je, da se ženska sprašuje, zakaj še nikoli ni slišala za Advent Airlines.

Potem ko je ženska okoli pet minut strmela, je spregovorila: "Oprostite, za to letalsko družbo pa še nisem slišala. Ali delate pri njej?" Glen je potrdil. Spraševala je dalje: "Kam pa imate polete?"

"Imamo samo en cilj." "Ali res?" je dejala presenečeno.

Ni spraševala po cilju, Glenn pa ga tudi ni povedal.

Po dolgih trenutkih je ženska vprašala: "Ali so vozovnice drage?"

"Ne, vozovnice so brezplačne." Sedaj je bila ženska zbegana.

"Kaj?" je vzkliknila. "Zakaj pa so vozovnice brezplačne?"

Zdaj je Glenn naredil premor. Ženska je bila vse bolj radovedna. Končno je Glenn spregovoril. "Vozovnice so bile plačane pred 2000 leti," je dejal. Ženska je bila za trenutek videti zmedena. Na lepem pa se ji je posvetilo in je razumela. "Razumem," je dejala in se ustavila.

"Toda jaz težko verujem v nebesa," je nadaljevala. "Zakaj?" je vprašal Glenn. "Pri vzgoji sem imela slabe izkušnje z vero," je povedala.

Šlo je za zgodbo, kakršno je Glenn večkrat slišal: ljudje so zavračali krščanstvo zaradi slabega zgleda kristjanov. Norveška je močno posvetovljena družba, število vernikov v mnogih cerkvah pa skozi desetletja upada. Krščanska adventistična cerkev ni izjema in njenih 4500 vernikov si je prizadevalo stopiti v skandinavsko deželo, ki šteje 5,3 milijona prebivalcev.

Med vožnjo v podzemni železnici je Glenn čutil, da ženska hrepeni po čem boljšem. "Morda lahko najdete svojo pot s proučevanjem Svetega pisma z novim pogledom nanj," ji je dejal. Ko je ženska slišala te besede, se je vidno sprostila v skoraj praznem vagonu podzemne železnice. Naslednjih dvajset minut se je sproščeno pogovarjala z Glennom o svojih dvomih in vprašanjih. Potem je vstala.

"Tukaj bom izstopila," je dejala. "Hvala za pogovor. Dali ste mi veliko za razmišljanje. Morala bom raziskovati." "Prepričan sem, da boste našli svojo pot. Mislil bom na vas," je dejal Glenn.

Tako je mislil Glenn. Ženska je bila razlog, da je v podzemni železnici nosil majico. Majico s kratkimi rokavi si obleče čim pogosteje v toplih poletnih mesecih. Kadar to naredi, majica zbudi pozornost. Včasih pogledi sprožijo pogovore.

"Nisem zelo pogumen," je v pogovoru pojasnil Glenn. "Ne zvonim pri vratih. To je nekaj, kar mi ni prijetno." Toda ljubi Jezusa in želi sodelovati pri oznanjevanju evangelija. Navdušen pa je tudi nad letali. Zato je zelo kakovostno majico naročil v spletni trgovini za oblačila v Nemčiji. Podjetje je letalo in njegovo ime prilagodilo njegovi želji.

"Če bi lahko pomagal ljudem, da se povežejo z Bogom, bi to bilo čudovito," pravi.

Glenn ne ve, ali je bil kdo po njegovi majici pritegnjen k Jezusu ali adventističnemu sporočilu. Prepričan pa je, da lahko Sveti Duh majico uporabi za začetek pogovorov.

6. junij 2020

OZNANJEVANJE SLEPIM

Øystein Hogganvik, 61 let, Norveška

Advent Titende, dansko-norveško revijo in prvo neangleško periodično tiskovino, ki jo je izdala Krščanska adventistična cerkev, je ustanovil John G. Matteson, Danec, ki se je izselil v Združene države Amerike.

Dva moška sta pridigala na Norveškem. Prvi je bil lepo oblečen in po mnenju kmeta v delovni obleki, ki je sedel v zadnjem delu prostora, nekoliko predrzen. Odprl je knjigo in iz nje prebral besedilo soustanoviteljice Krščanske adventistične cerkve Ellen G. White. Nato je iz druge knjige prebral še eno njeno besedilo. Vsa njegova pridiga je bila sestavljena iz izjav Ellen G. White. To ni motilo 30-letnega poljedelca Øysteina, ki je sedel v zadnjem delu sobe.

Nato je vstal drugi mož, da bi pridigal. Tudi on je bil lepo oblečen, toda njegova obleka je bila stara in večkrat zakrpana. Čevlje je imel zloščene, vendar ponošene. Ni bral iz nobene knjige, temveč je govoril iz srca. Pridigarjeva odkritosrčnost je ganila Øysteinovo srce, vendar se s temo nikakor ni strinjal. V resnici je bil odkrito užaljen.

Pridigar je to opazil in po pridigi stopil k njemu. Pozdravil ga je in dostojanstveno vprašal, kako mu je ime. Spraševal ga je o njegovem delu in družini. O pridigi ni omenil niti besede.

Po nekaj minutah je pridigar Øysteina prosil za dovoljenje, da moli zanj. Med molitvijo je v Øysteinovi glavi divjal hud boj. "Kako mu lahko dovoliš moliti zate, če pa se nikakor ne strinjaš z njegovo pridigo?" Øystein je takoj občutil, da mu govori Gospod: "Zaupati moraš vame."

Po vrnitvi na kmetijo je Øystein sklenil dokazati, da pridigar ni imel prav. Več ur je bral Sveto pismo. Kupil je posnetke pridigarjev o temi, ki ga je užalila, in ugotovil različna stališča adventističnih pridigarjev. Zdelo se mu je, kakor da je Jezus zdrsnil z njega. Minilo je leto in je bil popolnoma zmeden.

Neki dan je Øystein prebral poročilo o tem, kako je Jezus podaril vid slepemu Bartimeju v Mr 10,46-52. Med branjem se je zavedel, da je Bartimej. Čeprav je imel odličen vid, je bil duhovno slep in je moral prositi Jezusa, naj mu odpre oči.

Øystein je odprl usta in zavpil: "Daj mi duhovni vid!"

Brž se je navdušil, ko je v Lk 24 prebral poročilo o učencih, ki sta nevede hodila z Jezusom v Emavs. Jezus je z njima vodil čudovito proučevanje o sebi, sopotnika pa ga še vedno nista spoznala. Oči so se jima odprle šele potem, ko se je Jezus zahvalil za obrok v njunem domu. Øystein se je spomnil, da je 12 učencev preživelo z Jezusom več kakor tri leta in pol, vendar so bili duhovno slepi glede njegovega poslanstva in križanja.

Spoznal je, da je on kot adventist petega rodu bil z Jezusom vse življenje, vendar je bil duhovno slep, ker se je držal lastnega razumevanja, namesto da bi prosil Svetega Duha, da mu odpre oči. Jezus ga ni zapustil, vendar je bil v nevarnosti, da ga bi zapustil zaradi ljubezni do lastne resnice.

Tisto leto, ko je poskušal oporekati pridigarju, ni nikoli molil, da bi mu Gospod odprl oči. Želel je le dokazati, da se pridigar moti.

Øystein je prvič zaprl oči in molil, da se mu odprejo. V pogovoru je povedal: "Od tistega dne je Sveto pismo zame postalo živo. Vsi dogodki v evangelijih niso več bili poročilo o ljudeh, ki so živeli v Jezusovem času. Postali so poročila, s katerimi se lahko povežem in imajo nekaj zame."

Besedila Svetega pisma in Duha preroštva so dobila novo življenje, medtem ko je dolge ure delal na kmetiji. Njegovo srce se je spremenilo, razumsko znanje pa je postalo živa in praktična resničnost. Po enem letu je začel pripovedovati svojo izkušnjo po cerkvah na Norveškem. Čez nekaj časa so ga uslužbenci Vzhodne norveške konference zaprosili, da dela kot pridigar.

Sedaj je star 61 let in še vedno ima kmetijo, toda svoj čas in moč uporablja za sejanje evangelija. Zadnjih devet let je delal kot pastor s polnim delovnim časom in vodil dve krajevni cerkvi v Oslu in Jasseheimu. Øystein je odrasel predvsem v cerkvi, poslušal mater igrati na orgle in dedka pridigati. Krstil se je pri 17 letih. Vedno je bil

in želel biti adventist. Toda bil je duhovno slep, dokler ni prosil Jezusa, da mu odpre oči.

Pravi: »Od tedaj sta Sveto pismo in Duh preroštva moje življenje.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki je pomagal, da je bila klet Krščanske adventistične cerkve Betel v Oslu preurejena v središče vpliva za mlade.

13. junij 2020

ZAKAJ TRPLJENJE

Axel Domingues, 31 let, Irska

Leta 1861 je revija Review and Herald objavila pisma z Irske, ki so poročala, da je pet ljudi začelo posvečevati soboto, ker so od sorodnikov prejeli knjige in revije iz Združenih držav Amerike.

Moja sestra je naredila samomor, ko je imela 14 let. Ko je mati premagala žalost, se je odločila dobiti drugega otroka, deklico. Na njeno razočaranje pa sem se rodil jaz – deček.

Mati me je vzgojila v južnem portugalskem mestu Faro z bratom, ki je bil devet let starejši. Oče je živel na Bližnjem vzhodu, delal je v gradbeništvu.

Mati je bila stalno žalostna. Ta žalost se je poglobila, ko se je oče ločil in je moj brat zapustil dom. Tedaj je bila sprejeta v bolnišnico zaradi raka, mene, ki sem imel komaj 11 let, pa je poslala živet k sorodnikom.

Mati nikoli ni bila v cerkvi, sorodniki pa so me vanjo peljali vsako nedeljo. Medtem ko sem se učil o Bogu, sem molil, da bi mati ozdravela. Minili sta dve leti, mati pa je umrla. Zame to ni imelo smisla. Sklenil sem, da je Bog le bajka.

Nehal sem hoditi v cerkev. Po očetovi vrnitvi na Portugalsko sem se preselil k njemu in njegovi družini.

Življenje mi je ušlo z vajeti, ko sem se vpisal na univerzo. Pil sem in užival mamila. Poslušal sem napačno glasbo in se vdal satanizmu. Več srečanj z duhovnimi bitji me je prestrašilo, ko sem spoznal, da obstaja duhovno kraljestvo na drugi strani tistega, kar je možno videti s prostim očesom.

V zgodnjih dvajsetih letih sem začel žeti, kar sem posejal. Živel sem v stalnem strahu pred zlimi duhovi. Želel sem prenehati kaditi in uživati mamila, toda nisem mogel.

Potem se zvedel, da se je krstil neki moj prijatelj, ki je bil nevernik in je užival mamila.

Vprašal sem ga: »Kaj je narobe s teboj? Zakaj si se dal krstiti?«

»Prebral sem Sveto pismo in začel verovati,« je povedal.

Iz nekega razloga sem mu povedal o svojih bojznih glede zlih duhov. Zamisljeno me je poslušal.

»Poglej, zakaj ne bi bral Svetega pisma?«

To je bilo dobro vprašanje. Bog se mi ni zdel več kakor bajka. Vedel sem, da zli duhovi obstajajo, in sem čutil, da jih omejuje višja sila. Bral sem Sveto pismo in molil. Med branjem sem v sebi čutil izrazit glas, ki mi je pravil: »Znebi se zasvojenosti.«

Nisem se hotel odpovedati vsemu in sem si mislil: »Še vedno lahko uživam v nekaterih svojih zasvojenostih.« Potem me je prese-netilo, da se zasvojenosti ne morem znebiti po delih, zakaj se jih torej ne bi poskušal vseh naenkrat?

V tistem trenutku sem slišal zloben glas. »Kaj počneš?« je vprašal.

Ko sem slišal glas, sem razumel, da se dogaja nekaj resnega. Takoj sem opustil vse zasvojenosti.

Veselo je bilo brati Sveto pismo. Besedilo v 1 Mz 3 mi je pokazalo, da Bog ni zapustil človeka, ko je padel, temveč je imel načrt zveličanja. Videl sem, da so se Božje prerokbe o Izraelcih uresničile. Moja vera se je okrepila in spoznal sem, da Sveto pismo ni domišljija.

Meseci so minili, jaz sem diplomiral in se preselil v Dublin na Irskem delat kot računalniški programer.

Neki dan mi je nekdanji prijatelj nevernik poslal povezavo na YouTubu o izvoru greha. Všeč mi je bil govornik evangelist Krščanske adventistične cerkve in sem poiskal še več njegovih pridig. Ko pa je v njih spregovoril o soboti, sem njegovo sporočilo zavrnil kot preveč nenavadno.

Toda pridiga o soboti se mi je zapletla v misli. Izraz »sobota« v mojem domačem portugalskem jeziku zveni »sábado«. Zdelo se mi je, da mora obstajati svetopisemska razlaga, zakaj ves krščanski svet posvečuje nedeljo, zato sem se jo odločil poiskati v Svetem pismu. Vendar nisem našel nobenega besedila, ki bi soboto predstavilo na nedeljo.

Na YouTubu sem se vrnil k adventističnemu evangelistu. Njegove pridige o soboti in prerokbe o poslednjem času so imele smisel in Krščansko adventistično cerkev sem sprejel za Božjo cerkev.

Po spletu sem poiskal naslov molitvenega doma Krščanske adventistične cerkve ter se udeležil bogoslužij in proučevanja Svetega pisma. Začel sem razumevati, zakaj sem v otroštvu doživel toliko trpljenja. To ni bilo zaradi Boga. Tako je bilo zaradi greha in slabih odločitev, ki smo jih sprejeli jaz in drugi ljudje. »Mnoge bodo bolečine tistih, ki hite za drugim bogom,« je dejal David v Ps 16,4.

Krščen sem bil pri 26 letih. Danes sem srečno poročen z Joano, medicinsko sestro iz Brazilije, ki sem jo spoznal v krajevni Krščanski adventistični cerkvi v Dublinu. Tudi ona se je krstila na Irskem. Delamo, proučujemo Sveto pismo s prijatelji in pomagamo cerkvi. V molitvi prosimo Boga, da nam pokaže, kaj želi, da delamo naprej.

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2017, ki je pomagal odpreti molitveni dom in ustanoviti skupnost v novi Axelovi domovini v Dublinu na Irskem.

20. junij 2020

ODPUŠČANJE PO LOČITVI

Marija je zapustila moža, ko je bila stara 30 let. Za ločitev je imela svetopisemsko osnovo, vendar o tem ni rekla nikomur besede, ker ni želela javno razglašati zasebnih zadev. Poleg tega so bili moževi sorodniki spoštovani verniki Krščanske adventistične cerkve, ki ji je še vedno pripadala. Verniki niso razumeli, zakaj se je njen zakon končal, in so ji očitali. Več ljudi pa ji je odkrito povedalo, da je izgubila zveličanje, ker je zapustila moža.

Vzgojena je bila v Krščanski adventistični cerkvi, po ločitvi pa je nehala posvečevati soboto in se končno odselila ter začela novo življenje.

Toda notranji zli duhovi so jo mučili. Medtem ko v novem kraju nihče ni obsojal njene ločitve, je ni mogla pozabiti. Počutila se je kakor izguba. Spraševala se je, ali jo Bog ljubi kljub ločitvi.

Obupana nad odgovori je prižgala splet in vtipkala besedo »Bog«. Ogromno število zadetkov jo je premagalo in je ugasnila računalnik.

Prižgala je televizor in preklapljala kanale. Kanal, ki ga je vodila karizmatična krščanska skupnost, je pritegnil njeno pozornost, toda vera v zdravljenje in govor v jezikih sta jo prestrašila. Tega ni hotela gledati. Opazila je tedensko oddajo, ki jo je vodila ženska govornica. Govorila je mirno in razumno. Marija jo je redno spremljala nekaj tednov.

Ženska je neki večer spregovorila o odpuščanju. Dejala je: »Nihče ni zmožen odpuščati sam od sebe.«

Te besede so prišle Mariji v um, medtem ko se je naslednje jutro vozila v službo. Najprej je dojela, da mora odpustiti bivšemu možu, njegovim staršem, neprijaznim vernikom in najbolj sebi.

Začutila je nepremagljivo željo, da bi prosila Boga za pomoč. Poskušala je jokaje moliti, toda solze so ji onemogočale voziti in moliti hkrati. Umaknila je vozilo na rob ceste.

»Želim odpustiti, ampak tega ne morem,« je govorila v molitvi. »Če dobim odpuščanje kot dar, bom hodila za teboj.« Skoraj takoj je prišel odgovor.

»Pomagal ti bom,« je dejal prijazen moški glas.

Marija je še bolj jokala – toda sedaj je jokala od veselja. Vedela je, da so nebesa slišala njeno molitev in ji obljubila pomoč.

Ostala je v avtomobilu ob cesti še 30 minut. Obljubila je, da bo sledila Bogu, vendar ni vedela, kako naj obljubo izpolni.

V molitvi je rekla: »Vzgojena sem kot adventistka. Kako naj sedaj živim?« V njenem umu se je pojavil odgovor: Beri Sveto pismo in spise Duha preroštva.

Marija se je zapeljala domov, da bi si umila obraz in se nato odpeljala na delo. Zamudila je eno uro.

Po službi je odprla Sveto pismo in ga začela brati. Brala je vsako prosto minuto. Kadar ponoči ni mogla spati, je vstala in še nekaj prebrala. Nikoli ni uživala v branju knjig, sedaj pa je kazalo, da je imela nenasitno željo po branju.

»Brala sem, ker sem morala ugotoviti, kdo je Bog,« je povedala v pogovoru. »Čutila sem tako veliko lakoto.«

V enem letu je trikrat prebrala Sveto pismo in dokončala branje vseh petih knjig Duha preroštva iz zbirke Spopad stoletij.

Zbrala je pogum in se pogovorila s krajevnim pastorjem Krščanske adventistične cerkve o svoji ločitvi. On je zanjo ustanovil skupino za proučevanje Svetega pisma. Upal je, da ji bo svetopisemska skupina pomagala priti nazaj v cerkev in k Bogu. Marija je ljubila skupino.

»Bila sem tako navdušena, ker sem se napolnila s tem, kar sem prebrala,« pravi.

Po evangeljskih srečanjih je spet začela redno prihajati v cerkev k bogoslužju ob sobotah. Nekaj pozneje je zagledala sorodnike bivšega moža. Na svoje presenečenje ni čutila sramu in ni imela več nikakršnih neprijetnih občutkov do njih. Bili so prijatelji.

Marija je odpustila tudi vernikom, ki so govorili neprijazno. Sploh se ne spomni njihovih imen. »Čutim, da mi je odpuščeno. Živim v miru.«

Danes je dejavna vernica v svoji krajevni cerkvi in vodja projekta daru trinajste sobote v Transevropski diviziji. Še vedno vsak dan bere Sveto pismo in ga prebere vsaj enkrat na leto ter vsak dan porabi približno eno uro za branje spisov Duha preroštva.

Med pogovorom so ji oči napolnile solze ob spominu na dan, ko ji je Bog pomagal odpustiti drugim in sebi.

Dejala je: »Odpuščenje sem dobila kot darilo. Ta dogodek je za vselej spremenil moj odnos z Bogom.«

27. junij 2020

PRIJATELJSTVO S ČISTILCEM ČEVLJEV

Filip Dimitrov, 49 let, in Julijan Jankov, 49 let, Ciper

Prvi adventist sedmega dne, ki je odšel na Ciper, je bil Moses Boursalian, Armenec, ki je tja z družino pobegnil iz Antiohije v Turčiji okoli leta 1912. Dolga leta je prodajal glavnike, ki jih je izdelovala njegova družina, potoval z oslom iz vasi v vas in govoril sosedom o svojem prepričanju. Pozneje je njegov sin John postal prvi adventistični kolporter na otoku.

Moški sijoči čevlji so pritegnili pozornost Filipa Dimitrova v ciprski prestolnici Nikoziji. Neprijeten vonj tobačnega dima je prepojil njegova oblačila. Roke so se mu tresle zaradi pitja alkohola. Filip ni potreboval sijaja čevljev. »Kako si, prijatelj?« ga je vprašal v bolgarščini. »Ali potrebuješ kakšno pomoč?«

Julijan Jankov je bil videti presenečen. Nihče ga česa takšnega ni vprašal, saj se je pred desetimi leti preselil iz Bolgarije. Prijetno je bilo slišati, da se kdo zanima zanj. Toda Julijan molčal.

»Jezus ljubi vsakega izmed nas, ne glede na to, v kakšnih razmerah smo,« je dejal Filip. »Za nas je dal življenje.«

Omemba Jezusa je navdušila Julijana. Naslednji dan se je Filip vrnil. Vprašal ga je: »Kako si, prijatelj? Ali potrebuješ kakšno pomoč?« Julijan je bil presenečen, da se je neznanec vrnil. Filip znova ni zahteval loščenja čevljev. Namesto tega je Julijana spodbudil, naj denarja ne zapravlja za alkohol in cigarete. Dejal je: »Pametno bi bilo nekaj denarja prihraniti.«

Filip je vsak dan spregovoril z Julijanom. Sčasoma sta po uvodu nadaljevala pogovor. Julijan je povedal, da je po prihodu z družino na Ciper delal v gradbeništvu, vendar je zaradi popivanja službo izgubil in so ga nagnali iz doma. Dejal je: »Družina me je zavrgla. Drug za drugim so me zapustili celo najbližji prijatelji.«

Neki dan je Julijan prijatelja pripeljal v zapuščeno stavbo, v kateri je prenočeval. Filipu so zaradi prizora privrele solze na oči. Julijan je

spal na trdih tleh. Ni imel ničesar drugega kakor oblačila, ki jih je nosil. Kar je zaslužil, je porabil samo za alkoholne pijače in cigarete.

Filip je nežno dejal: »Šel si tako daleč, da si si uničil življenje. Moraš narediti nekaj glede tega. Potrebuješ pomoč. Bogu ni nič nemogoče. Veš, On te ljubi.« Filip je začel Julijanu govoriti o Bogu in moliti z njim. Julijan je čutil, da Filip v njem vidi nekaj dragocenega. Začel je spoznavati Božjo ljubezen v svojem življenju.

Neki dan je Filip rekel: »Kmalu boš dopolnil 50 let in služil si samo Satanu. Čas je, da življenje izročiš Kristusu, On pa te bo blagoslovil.« Julijan je želel spremembo. Odgovoril je: »Pripravljen sem življenje izročiti Bogu.«

Čprav je že 35 let močno popival, se je tisti dan odpovedal alkoholu. Čprav je že 35 let kadil, je nehal en teden pozneje.

Filip in Julijan sta skupaj proučevala Sveto pismo. Udeleževala sta se študijskih skupin v bolgarščini, ki jih je Filip vodil v ciprskih krajih. Julijan je zvedel, da je Filip po rodu Bolgar, kot pridigar s polnim delovnim časom zaposlen v Krščanski adventistični cerkvi na sredozemskem otoku. Po njegovem delu se je v treh letih krstilo osem ljudi, kar je veliko za državo z 1,1 milijona prebivalci, v kateri ima Krščanska adventistična cerkev le 103 vernike. Julijan je bil deveti krščenec, ko se je 23. 6. 2018 potopil pod gladino Sredozemskega morja.

Po krstu so se v Julijanovem življenju začele dogajati dobre stvari. Našel je delo v hotelski kuhinji, ki mu je omogočila imeti proste sobote, kar je na Cipru redkost. Družina ga je sprejela v hišo. O Bogu pripoveduje vsem, ki ga želijo poslušati.

Med pogovorom je povedal: »Od dneva krsta ne morem prenehati hvaliti Boga za tisto, kar je naredil v mojem življenju, in za tisto, kar je pripravljen narediti za vsakogar. Kadar koli srečam koga novega, mu rad povem svojo izkušnjo. Pravim: 'Če je Bog to naredil zame, lahko naredi tudi za vas.'«

Del daru današnje trinajste sobote bo pomagal sezidati nujno potrebno cerkveno stavbo, v kateri se bo skupnost 103 adventističnih vernikov zbirala v ciprski prestolnici Nikoziji. Hvala za vašo velikodušnost pri daru trinajste sobote za ta in še druga dva projekta v Transevropski diviziji.